

# PUNTOS PRIMEROS

MÚSICA EN XIFRA DEL DOCTOR  
JOAN CARLES I AMAT

---

## LA SONOROSA

Anaïs Oliveras - soprano  
Pere Olivé - Percussió  
Edwin García - guitarres i direcció



# DE QUÉ VA?

LA SONOROSA

PUNTOS PRIMEROS

El llibre del Doctor Joan Carles i Amat publicat a l'any 1596 a més a més de ser el primer tractat conegut de xifra per la guitarra de 5 ordres, representa l'inici d'una tradició de l'ús de la guitarra com a instrument d'acompanyament que s'estendrà fins el començament del segle XIX amb la darrera edició del mètode al 1819. El sistema explicat en el llibre de Carles i Amat va ser utilitzat per fixar el contingut musical de poesies i danses durant més de dos segles i va aparèixer en contextos musicals molt diversos que van des de la música de teatre fins les tonades més senzilles.

Si bé el mètode de Carles i Amat no conté material musical, es innegable l'extensió e importància d'aquest sistema de notació ja que ha sobreviscut en altres fonts musicals, teatrals i poètiques dels segles XVII i XVIII com son els manuscrits M.759 i M.888 de la biblioteca nacional de Catalunya, en el Cançoner d'Olot, en el manuscrit Ms.145 de la Biblioteca Museu Victor Balaguer a Vilanova i la Gertrú, i en fonts tan curioses com el Ramillete Florido (Manuscrit para cítara) publicat a SEvilla ca 1740 o "Regla de entrastar una vihuela, sin poner cuerda ninguna" conservat al museu del libro antiguo de la ciutat de Guatemala.

A banda de la importància i transcendència del sistema de notació proposat per Carles i Amat, podem trobar a les seves líneas un fet remarcable per la música d'occident, el canvi de l'estètica musical de la polifonia clarament concebuda com un fet compositiu en horitzontal, basat en la independència de les línies melòdiques, cap a una concepció vertical de la coincidència de les veus representadas en els acords o com ho explica el mateix Carles i Amat, puntos.

El llibre descriu com un grup de joves estudiants s'adreça a ell amb la intenció de burlar-se del seu sistema assegurant que no es possible posar més de tres veus en un instrument com la guitarra. Carles i Amat doncs xifra mitjançant el seu sistema d'acords la verticalitat d'una peça de Palestrina i els estudiants meravellats confirmen que amb els acords és possible entornar totes les veus de l'esmentat madrigal. Això ens fa pensar que el procés de transformar polifonia en seqüències d'acords va ser una pràctica que va acompanyar el naixement de la guitarra de cinc ordres, una pràctica que va canviar radicalment la manera de fer música i que es la matriu de infinitat de gèneres populars que beuen de ella fins als nostre temps.

Nascuda a Cabrils (Barcelona) inicia els seus estudis musicals al Conservatori Municipal de Barcelona. Als 17 anys estudia a la School for Creative and Performing Arts de Cincinnati, Ohio, on es gradua en l'especialitat de violí. Posteriorment, compagina els seus estudis musicals amb la Llicenciatura de Filologia Anglesa a la Universitat Central de Barcelona i cursa Erasmus a Goethe Universität de Frankfurt amb Main, Alemanya.

El 2012 obté el Títol Superior de Música en cant clàssic i contemporani a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) amb Assumpta Mateu i Ofèlia Sala i de cant històric amb Lambert Climent, i el 2013 la titulació de Màster a la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB) en Interpretació de la Música Antiga sota la direcció de la soprano Marta Almajano i Juan Carlos Asensio. Ha rebut classes de Mireia Pintó, Enrique Ricci, Enedina Lloris, José Hernández, Montserrat Figueras, Richard Levitt, David Maison, Gerd Türk, Kurt Widmer, Cindee Sanner, Ofèlia Sala, María Cristina Kiehr, Rosa Domínguez, Marcel Boone, Jordi Domènech, Marta Mathéu i actualment amb Dolors Aldea.

Treballa regularment amb La Capella Reial de Catalunya, Cor de Cambra del Palau de la Música, Cor de Cambra Francesc Valls i Música Ficta i ha treballat amb el Coro Barroco de Sevilla, les Vozes d'Al Ayre Español i amb Música Reservata entre d'altres. Com a solista ha treballat amb Orquestra Barroca Catalana, l'Orquestra de l'Empordà, amb Bach zum Mitsigen i amb el Teatre Instrumental. Ha cantat sota la direcció de Jordi Savall, Eduardo López Banzo, Enrico Onofri, Salvador Mas, Josep Vila, Mireia Barrera, Lluís Vilamajó, Mara Galassi, Lorenzo Coppola, Emilio Moreno, Xavier Puig i Raúl Mallavibarrena.



Recentment ha enregistrat l'Stabat Mater de Luigi Boccherini per a soprano i quintet de corda amb el Segell Enchiriadis (Enchiriadis 2019) i "In Excelsis Deo Au temps de la guerre de Succession d'Espagne 1701-1714. Valls i Desmarest" (AliaVox, 2016), "Dixit Dominus: Vivaldi, Mozart, Händel" (AliaVox 2015) i la "Messe a Si mineur" de J.S. Bach (AliaVox, 2011), sota la direcció de Jordi Savall, "Il più bel nome" d'Antonio Caldara (Glossa, 2009), sota la direcció de Emílio Moreno "Espais Sonors a la Catedral de Jaén" (OBS Prometeu, 2013) sota la direcció d'Enrico Onofri i "Mestres de Capella de la Catedral de Barcelona. Pujol, Albareda, Barter i Valls" (La Mà de Guido, 2011) sota la direcció de David Malet.

Es membre del grup vocal Vox Harmònica amb qui ja han estrenat dos espectacles "Club Monteverdi" on presentem madrigals de Monteverdi i "Dindirindín" sobre ensaladas i musica del renaixement.

Pere Olivé és un percussionista que recull la frescor de la tradició musical oral del seu país i l'academicisme de la percussió clàssica. Es llicencia en percussió històrica i música tradicional catalana per l'ESMUC, on ha estudiat amb Pedro Estevan. A més a més, s'ha format amb altres professors d'arreu del món: Andrea Piccioni, Michael Metzler, Yshai Afterman, David Kuckhermann i Glen Velez.

Pel que fa a l'activitat professional, combina la docència d'instruments de percussió amb la vida d'intèrpret formant part dels grups Quintet Montsant, Cobla Catalana dels Sons Essencials, So Nat Grallers de Tarragona, Eròtic-Giust i Tañer.

També col·labora regularment amb formacions com Le Poème harmonique, La Grande Chapelle, L'Achéron, Hespèrion XXI i Le Concert des Nations. Ha enregistrat una vintena de CDs que van des de la música tradicional i antiga a la música contemporània.



Neix a Bogotà (Colòmbia) el 1980. Comença la seva formació musical a la Pontifícia Universitat Javeriana de Colòmbia on rep l'any 2004 el títol de grau superior en guitarra clàssica. Des d'aquest moment inicia la seva formació en l'especialitat d'instruments antics de corda polsada de manera autodidacta i l'any 2006 es desplaça a la ciutat de Barcelona per complementar els seus estudis en aquesta àrea. El 2007 rep de l'Institut Colombià de crèdit educatiu i estudis a l'exterior ICETEX la beca "Carolina Oramas" i en 2012 obté el grau superior en instruments de corda polsada de la música antiga a l'Escola Superior de Música de Catalunya (ESMUC) sota la direcció de Xavier Díaz Latorre; Posteriorment, rep el 2015 el títol de màster en interpretació de música antiga i musicologia de la Universitat Autònoma de Barcelona (UAB).

Ha col·laborat amb agrupacions com Les Talens Lyriques, Los Músicos de su Alteza, l'Orfeo Català, la Companyia Nacional de Teatre Clàssic de Madrid, l'orquestra del gran teatre del Liceu, La Dispersione, L'orquestra Simfònica del Vallès, el cor de cambra Francesc Valls de la catedral de Barcelona, l'Arcàdia, Música Ficta (Espanya), Les Vespres d'Anardi i Xuriach.

En l'actualitat es dedica a la interpretació històrica de la Tiorba i de la Guitarra Barroca i a la investigació sobre la música ibèrica sense notació musical dels segles XVII i XVIII. És director i fundador de l'agrupació La Sonorosa, amb la qual va publicar al 2019 el disc "Vida Bona" amb el segell La Mà de Guido.







La Sonorosa es una agrupació que proposa noves maneres de recrear i interpretar el repertori ibèric dels segles XVII i XVIII. Els seus integrants són professionals especialitzats en la interpretació de música i dansa històrica, actius en importants agrupacions de nivell internacional.

Ha participat en diferents festivals especialitzats en música i teatre històric com ara el festival de música Antiga dels Pirineus, Festival Maremusicum (Roquetas de Mar), Ciclo Coliseo Clásico del Real Coliseo de Carlos III (San Lorenzo del Escorial), Festival Tiana Antiga, Festival internacional de guitarra Ex-Corde (Molina de Aragón), Festival Espurnes Barroques (Solsona), Festival Enclaves (Huesca) y en el ciclo de conciertos del Museo Nacional de Colombia.

Al 2019 va publicar per el segell La Mà de Guido el seu primer treball discogràfic titulat "Vida Bona" dedicat a Luis de Briceño, guitarrista i mestre de tonades del començament del segle XVII.

La Sonorosa ofereix espectacles vius i frescos basats en la fidelitat documental en la interpretació musical, i incorporant elements de la dansa, la literatura i la iconografia en les seves propostes escèniques.

## **Deh hor fossio col vago della luna**

G.P Palestrina

**Vacas** - Improvisació

## **Molinillo que mueles amores**

Juan del Vado

## **Con cadenas de cristal**

Anónimo

## **Ciego que apuntas y aciertas**

Juan Hidalgo

**Paseos** - Improvisació

## **De Cintia adoro rendido**

Juan Hidalgo

## **Niña si encontráres durmiendo a Cupido**

Anónimo

## **Con el retrato de Adonis**

Anónim

**Gallarda** - Improvisació

## **Agora que estáis dormida**

Anónimo

## **No parezca rigor el desdén**

Anónimo

**Pavanilla** - Improvisació

## **Deidades del abismo**

Anónimo

## **Que tiernamente se queja**

Anónimo

**Villanos** - Improvisació

## **Yo joven e ignorado**

Anónimo

A excepció de la primera peça del programa totes les peces vocals estan escrites en xifra catalana i estan conservades a la biblioteca nacional de catalunya, el cancionero d'Olot i altres manuscrits. Les peces instrumentals son les esmenades en el llibre de Carles i Amat.

[www.lasonorosa.com](http://www.lasonorosa.com)

<https://www.instagram.com/lasonorosa/>

<https://www.facebook.com/lasonorosa>